

Da de naaede op til Bakketoppen, saa' de her — kun et Par hundrede Skridt borte — Ungdommens Karavane, der havde slaaet Lejr paa et blomsterbroget Markstykke ved Vejkanten men nu igen brød op og drog videre — de forreste syngende.

Gennem Emanuel gik der pludseligt et lille Ryk. Blandt de bageste havde han faaet Øje paa den, han hele Tiden havde spējdet efter — Hansine.

Hun gik Arm i Arm med en høj, kraftig, rødhaaret Pige, i hvem han genkendte „Skovfogedens“ Plejedatter Ane, Hansines bedste Veninde, som han i Kirken altid havde set i Hansines Selskab. Ved denne Piges anden Arm hang en lille, tynd og sjasket Skikkelse, hvis altfor lange, sorte Kjole og karleagtige Skridt ledte Tanken hen paa en Konfirmand. Ane bar paa sit teglstensrøde Haar en lille, lys Straahat med skotske Baand, der saa' ud, som om den var bestemt til et Barn; forøvrig havde hun en mørkegrøn Hvergarnskjole, der lignede Hansines, og et brandgult Halstørklæde, der hang med en trekantet Snip ned ad Ryggen. Hansine havde en lav, bredskygget Hat af brunt Straa og ingen Tørklædesnip ned ad Ryggen; derimod naaede hendes sorte